

Núm. de Protocol: 2000018/2015
Núm. De Rotlle: TSJA-0000012/2016

SENTÈNCIA 55-2016

PARTS:

Apel·lant: CAIXA ANDORRANA DE SEGURETAT SOCIAL (CASS)
Representant: Sra. CMS
Advocat: Sr. AME

Apel·lat: Sra. LPG
Representant: ídem
Advocada: Sra. MBI

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA
Magistrats: M. I. Sr. Bernard PLAGNET
M. I. Sra. Marie CONTE

Andorra la Vella, vint-i-vuit de juliol de dos mil setze.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **2000018/2015**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La Sra. LPG va interposar demanda jurisdiccional contra la resolució del Consell d'Administració de la CASS de data 27 de gener de 2015, la qual confirmava, en alçada, la decisió anterior del 24 de novembre de 2014. Per mitjà d'aquestes resolucions s'acordava l'afiliació d'ofici de la part agent com a persona que realitza una activitat per compte propi, i se li reclamava el pagament de les cotitzacions generades per aquest concepte.

2.- Per sentència de data 11 de gener de 2016, la Secció Administrativa del Tribunal Unipersonal del Batlle, ha estimat la demanda promoguda per la Sra. LPG, i ha declarat l'anul·lació de les resolucions impugnades.

3.- La CASS ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència del Tribunal Unipersonal del Batlle, que es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) La presumpció legal prevista a l'article 19 de la Llei de la seguretat social (LSS) modificat per la Llei 9/2013 ha de prevaldre, atès que el contrari vulneraria el principi de legalitat, i crearia una situació d'incertesa i indefensió jurídica.

b) La Sra. LPG no va cessar l'activitat de manera definitiva fins la inscripció del cessament al Registre de comerç i indústria el dia 21 de novembre de 2014.

c) El fet que no es pogués donar de baixa el comerç per motiu que no es trobava el propietari del local és un fet aliè que no pot afectar la parapública.

c) Les pressuposades carències de la normativa que regia l'any 1994 en relació a les baixes dels negocis, no justifica la inaplicació de l'article 19 de la LSS.

4.- En la seva contesta de data 30 de març de 2016, la Sra. LPG s'oposa al recurs d'apel·lació i manifesta substancialment que,

a) La presumpció establerta a l'article 19 de la LSS admet prova en contra atès que estableix el requisit d'activitat efectiva, comportant que aquells negocis que no tenen activitat no han de cotitzar.

b) El negoci de la part agent va ser donat de baixa al Comú fa més de vint anys, i d'ençà no ha tingut cap tipus d'activitat.

c) Finalment, formula protesta per la manca de pràctica d'unes determinades proves.

5.- Per providència de data 22 d'abril de 2016 es va denegar la pràctica de la prova sol·licitada per la part recurrent.

6.- En l'acte de la vista oral, les parts compareixents van exposar les consideracions que van considerar més adients a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com s'ha exposat en els antecedents, la CASS va donar d'alta la interessada, com a persona que realitzava una activitat per compte propi, amb efectes a partir de l'1 de juliol de 2013 i fins al 21 de novembre de 2014, pel fet de constar inscrita al Registre de Comerç i Indústria del Govern, com a titular del negoci anomenat "S".

La Batllia ha estimat la demanda que va formular la interessada, en considerar que l'establiment estava donat de baixa al Registre del Comú d'Andorra la Vella des de l'any 1994 i que no tenia cap tipus d'activitat. En definitiva, la sentència conclou que l'article 19 de la Llei de la seguretat social estableix una presumpció que decau davant la constatació de la manca d'activitat real del negoci.

La representació de la CASS es mostra disconforme amb aquest pronunciament, ja que considera que el precepte esmentat determina de manera clara i diàfana que, per perdre la condició d'afiliat per compte propi, no només cal cessar en l'exercici de l'activitat, sinó que és necessari inscriure la baixa al Registre de Comerç i Indústria.

Plantejat el litigi en aquests termes, convé recordar que la sentència d'aquesta Sala núm. 20-2016, de 17 de març, ja va examinar la qüestió debatuda, en un procés anàleg al present, de manera que procedeix aplicar en aquest cas els mateixos criteris que van donar a aquella resolució.

Tercer.- L'article 19 de la Llei de la seguretat social, en la redacció que li va donar la Llei 9/2013, de 23 de maig, disposa que:

"S'entén per exercici d'activitat econòmica per compte propi la titularitat:

(...)

-D'un comerç o indústria amb activitat efectiva, incloent la participació en règim de societat civil o comunitat de béns. Als efectes d'aquest article es considera que tenen activitat efectiva els comerços i les indústries autoritzats administrativament fins al moment que els titulars cessen l'activitat de forma definitiva i inscriuen el cessament definitiu de l'activitat al Registre de Comerç i Indústria".

Segons els termes d'aquest precepte, s'estableix una presumpció legal segons la qual es considera que les persones que consten com a titulars registrals d'un comerç o indústria exerceixen de forma efectiva l'activitat. Aquesta presumpció actua lògicament en benefici de la CASS,

que pot prendre les seves decisions en funció del contingut del Registre i es troba alliberada, en principi, de la càrrega de provar els fets que resulten de les anotacions registrals.

Ara bé, aquesta és una presumpció de caràcter *iuris tantum*, és a dir, que admet prova en contrari. En efecte, no es pot deixar de banda que l'article 19 de la Llei de la seguretat social vincula la pertinença al col·lectiu de persones que realitzen una activitat per compte propi, no només a la incorporació al Registre, sinó també, i principalment, a l'exercici real i efectiu de l'activitat. D'aquesta manera, el precepte legal comporta que la CASS pot presumir que les persones inscrites al Registre de Comerç i Indústria desenvolupen una activitat per compte propi, però això no exclou que els interessats puguin demostrar el contrari, ja que la llei fa recaure sobre els mateixos la càrrega de la prova.

La posició defensada per la CASS implica considerar que l'article 19 de la Llei de la seguretat social estableix una presumpció *iuris et de iure*, que no admet prova en contrari. Aquesta conclusió no resulta ajustada al tenor literal de la llei, que no fa girar l'obligació d'afiliar-se sobre la titularitat d'una anotació registral, sinó sobre l'exercici efectiu d'una activitat econòmica per compte propi, fet que constitueix doncs l'element primordial. Cal recordar també que, en el nostre dret, les presumpcions *iuris et de iure* són l'excepció, mentre que la regla general són les presumpcions legals de caràcter *iuris tantum*, susceptibles de ser desvirtuades mitjançant una prova en contrari.

No hi ha dubte que la tesi sostinguda per la CASS va encaminada a facilitar el funcionament dels seus serveis administratius, que en tindrien prou amb verificar el contingut del Registre de Comerç i Indústria per tal d'extreure'n la obligació dels interessats que hi estiguessin inscrits de donar-se d'alta com assegurats per compte propi. Ara bé, aquest automatisme sense matisos prescindeix del contingut de la definició legal, que descansa en l'exercici d'un comerç o indústria "amb activitat efectiva". De tota manera, la presumpció legal que afecta els negocis inscrits al Registre ja facilita, per sí sola, la tasca d'inspecció de la CASS, des del moment en què correspondrà als interessats acreditar de forma suficient que van cessar de forma definitiva en l'exercici de l'activitat, malgrat que subsisteixi la inscripció al Registre.

Quart.- En el cas que ara s'examina, no hi ha discussió sobre el fet de que la interessada va cessar en l'exercici de l'activitat l'any 1994, i que es va donar de baixa llavors al Comú d'Andorra la Vella, si bé no va poder fer el mateix al registre del Govern, per raons que no són rellevants als efectes d'aquest procés.

En aquestes circumstàncies, davant la manca de qualsevol tipus d'activitat econòmica efectiva, s'ha de concloure que no concorren els pressupòsits d'aplicació de l'article 19 de la Llei de la seguretat social, de manera que s'ha de desestimar el recurs d'apel·lació i confirmar íntegrament la sentència impugnada.

Cinquè.- No es fa cap pronunciament sobre el pagament de costes judicials per raó de manca de temeritat.

DECISIÓ

En atenció a tot el què s'ha exposat, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa la Caixa Andorrana de Seguretat Social contra la sentència dictada l'11 de gener de 2016 pel Tribunal Unipersonal del Batlle, Secció Administrativa, la qual es confirma en els seus propis termes.

Segon.- No efectuar cap pronunciament sobre el pagament de les costes judicials d'aquesta alçada.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal Unipersonal del Batlle, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.